

Ha benyitnak

Szűk résen át
figyelem vonulásukat
Ha benyitnak
ajtót tárnak a semmire
szűrős tekintetükkel
leplezik minden
kínjukat szégyenüket
mintha ott sem volnék
Nem látom lépteik
hasztalan titkát
mintha kémlelőnyílás
lenne az ajtó
Hirtelen mozdulat
nem tudom meg soha
mi történne minden
résnyire zárt ajtó mögött
ha benyitnának
Markomban homok
indulok a határon túlra
majd ajtók s a
forró pusztaság.

Zár kulcs küszöb határ

bezárom az ajtót
elfordítom a kulcsot
magába zárom a házat

bent még alusznak
ők szabadok
kulcsuk a szögön lóg

a ház önmaga foglya
belülről kifelé él
ablakon át lélegzik

lakója kávéfőz
ajtót nyit mosogat
azután kitakarít

a ház tárva-nyitva
nincsen rabja se foglya
önnönmaga kerítése

ajtaja zárva
a kulcsot a föld rejti
a benn alvók álma

Ha nincsen miért, ugyan minek?

Ha nincsen miért,
ugyan minek?
Ha nincsen minek,
ugyan miért?
Ha nincsen ugyan,
miért minek?

[részlet]

mintha csak fehér
konfettivel szórták
volna tele az udvart
bizonyossággá válik
a sejtelem
elmenőben a tél

látod kedves
romokban heverek
kiszívott az este
jegelni kéne mindent
lapulni kicsit kádak
ágyak mélyére

lefényképezem
az esőt az esőt
én lefényképezem
minden cseppet
külön ahogy
csorognak lefelé
a lencsén

pihenőkép lesz
a monitoron
mintha az is
sírna könnyezve
akasztom az
ismeretlen zugba

A fotelbe leültem

Most teát főzök, zöldet.
Nyugvó téli tájra gondolok.
Elnézem házam körül a földet.
Nem gyötrik lárvák, botor molyok.

Most csend van, a csésze páráll.
Alkonyodik, gyertyát gyújtok.
A kertben már senki nem kapál.
Már szunnyadnak a hófoltok.